



MEJ. TH. VAN HALL IN HAAR ATELIER.

DE BEELDHOUPERES THÉRÈSE VAN HALL

DOOR CAREL SCHARTEN.

Iederen morgen, laat zij Amsterdam achter zich, met zijn kleine oogmerken, en koelt en sterkt zich op het wijde Y, voor het werk.

Wat later gaat zij het afgetrapt graspaadje en ontsluit het zware, zwart-houten hek; daarachter ligt de geteerde schuur, die haar werkplaats is.

En al spoedig, de blauwe mouwenschort aan, en op haar klompen, lijkt zij de kameraad van Tijmen, die hoog op de draaischijf, zijn zachte, gebruinde

jongenslijf ten toon zet, en, de oogen neêr, droomt van den hengel, dien hij voor aanstaanden Zondag zich koopen wil.

Maar naast het modelletje, wat staat daar op de stellage, waarrond de beeldhouwster aan den arbeid is, nu een stuk hout zegend,

dan beukend met een hamer op een breeden staaf, of in de weer met ijzerdraadjes en grijze klei?

Van een klein, vierkant planken-bouwsel, steekt een rood-gemeneide bout omhoog, als de bloedende ruggegraat van een aap of lepra-lijder, wiens neus- en oogenlooze schedel van nog ongevormd leem vooruitsteekt boven aan de naakte staak. Straks zal hij een knoedelig stopverfkleurig lichaam krijgen en slungelige armen en beenen, die



DIRKJE.

met een passer de artiste hem aanmeet, als ware hij de schim van een makabere pias.

Een niet zeer opwekkend, niet zeer inspireerend vak, dat van beeldhouwer!

Sensitieve dichter, die bij een schemerlamp peinst voor uw papier — de klok hebt ge